Ч. 264. Субота 9 грудня (26 падолиста) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Ворохобня в Хіні. — З Персиї.

На передвчерашнім засіданю палати послів відповів президент на поставлений свого часу запит пос. Дашиньского в справі нарушеня посольскої нарушимости пос. Реґера. Він пояснив, що пос. Реґер виголосив в Орловій промову, в справі котрої вплинуло до прокураториї донесене, що она містила знамена злочину з 64 з. к. (обида членів цісарского дому). Прокуратория зарядила, щоби переслухати правительственного комісаря і двох сьвідків, що були на зборах. Ті передвступні кроки не суть нарушенем посольскої ненарушимости. Перед зарядженем поступованя против пос. Реґера прокуратория ще зверне ся евентуально до палати о видачу посла.

Відтак предложив міністер судівництва др. Гохенбурґер проєкт закона про нове продовжене закона з 30. серпня 1891 про консулярне судівництво. Пос. Біс поставив внесене, щоби змінити постанови цивільного закона про обезпечене купуючого на случай недостач закупленого товару і коний. По сім перейшла палата до першого читаня правительственного предложеня про залишене власновільности.

Пос. др. С. Дністряньский витає з вдоволенем предложене, котре входить до палати вже четвертий раз. В попередній палаті бесідник був референтом сеї справи, котру не полагоджено тоді лише через розвязане палати. Предложене реґулює бодай частину важної квестиї, що відносить ся до умово хорих, тому треба повитати єго як заповідженє основної законодатної праці в сій области. В проєкті є вправді богато недостач, але бесідник надіє ся, що їх еще можна буде усунути. Бесідник критикує спосіб, в який в Австриї виготовлюють закони. Се роблять здебільша при зеленім столику, обмежуючи ся до наслідуваня взорів заграниці а особливо німецких, місто того, щоби переводити специяльні студиї з увзглядненем місцевих відносин. Доказом того є якраз теперішний проєкт.

По відосланю сего предложеня до комісиї приступила палата до першого читаня новелї до гірничого закона.

Промовляли посли Еленбоґен (соц. дем.), Павльок (чес. аґр.), Цінґр (соц. дем.) і Хоц (нац. соц.) та пос. Зараньский. Він заявив ся за розширенєм впливу держави на добуванє вугля і установлюванє єго цін, зазначуючи рівночасно, що Поляки як автономісти воліли би, аби право пошукуваня і добуваня вугля прислугувало краям. Обговоривши проєктовану новелею справу видержавлюваня вуглевих просторів третим особам, обговорював діяльність державного ґеольоґічного заведеня. Бесідник домагав ся, щоби ся інституция більше працювала практично, звертаючи увагу на винаходжуванє важних під економічним взглядом мінеральних материялів. Особливо повинно правительство звернути увагу на камінний вугіль в Галичині, в краківскій области. В краю сім є також богато солий потасових, на що держава повинна звернути увагу задля сотвореня сего промислу. При кінци полемізував бесідник з п. Еленбоґеном, доказуючи, що удержавнене вуглевого гірництва в теперішній хвили є неможливе з огляду на фінансові засоби, якими держава може розпоряджувати. Впрочім державний монополь міг би бути небезпечним.

Предложене то відослано до комісиї економічної. — По полагодженю кількох менше важних справ і відчитаню інтерпеляций засідане закрито, назначуючи слідуюче на четвер.

На тім засіданю президент палати др. Сильвестер подав до відомости послів дві депеші, які одержав в справі перскій. Обі протестують против поведеня правительства російского і анґлійского супротив независимости Персиї. Президент заявив, що подає ті письма до відомости палати і відступає їх правительству з просьбою, аби оно предложило їх делеґациям.

Відтак приступлено до другого читаня буджетової провізориї, а по перерваню дискусиї

---

10)

З північної Африки.

(Після дра Штерна, Г. Зінґера, Нея і др.—зладив К. Вербенко).

(Дальше).

То величавий образ, який тепер бачимо перед собою. В місци, що займає не більше як дванайцять квадратових метрів, вє ся кілька сот тунів в смертнім страху. Таки ніби дійстно прочувають, що їх жде. З напруженєм всіх сил старають ся видобути ся з тої страшної матні, але безнастанно потручують одні об других, зі щораз більшою розпукою кидають собою, підносять високо понад воду то горішню часть тіла, то бють хвостами по воді і старають ся то одні попід других, то понад других пересунути ся. Настає страшна божевільна борба! Шум і гук як в пеклі! Ледви ще можна зрозуміти, що сусід говорить! В цілім тім заколоті не видко ані одної капельки синьої морскої води, всюди лиш якась піна, що то підниме ся в гору то опадає, а з котрої то тут то там вирине якась триграньчаста плавка, то груба голова, то якась притуплена морда. Понад нами та понад лодками перелітають безнастанно клаптики білої піни.

Люди на лодках беруть тепер до рук гарпуни, два до чотири метри довгі дручки з сильними зелізними гаками на кінци і штовгають ними на осліп у воду. В тій густій піні не можуть добачити, де єсть риба; але они певні того, що за кождим штовхненєм поцілять якусь. Чи в голову, чи в грубе тіло або хвіст, то все одно — гак вбє ся міцно; тоді прискакують два або три товариші і помагають витягнути тяжку масу на судно. Поволи сунеся она по стіні судна, хвіст ще клапне кілька раз в, а великі очи як скляні баньки вилізуть з голови. Ось вже тун і на судні, гримне з цілої сили і лежить вже на помості корабля поміж другими, майже вже неживими.

Число риб у воді стає поволи щораз менше. Але кождий удар гарпуна добув жерело, з котрого витекла червона струя: замість білої піни на воді, видимо тепер ніби якусь велику посудину, повну червоного чорнила. Раіс зі своїми двома товаришами на малій лодці заганяє довгими жердями ще живу рибу, що втікає на середину назад під лодки та гарпуни, що їм смерть роблять. Страшне то видовище! Чоловік видає ся тут лютійший, більше без серця і дикший як найдикше зьвіря, що роздирає слабше сотворіне, яке вибрало собі на поживу. — „Вірте мені — відозвав ся до мене ґраф Раффо — за кождий раз, коли на то дивлю ся, серце в мені аж сильнійше бє ся і мені здає ся, що якийсь недолюдок в мене, коли я в так страшний спосіб убиваю цілими сотками тоті бідні сотворіня, що ні найменшого лиха мені не заподіяли і лиш ідучи за могутним наклоном природи пливуть сюди з повною сьвідомостию своєї жизненної сили, щоби зберегти свій рід“.

Коли комора смерти випорожнила ся, вертають лодки зараз до берега. Риба тун не може ще більше обійти ся без води як всяка инша риба, отже коли вийміти єї лиш на дві мінути з води, то она зараз гине.

Коли рибу винесуть на беріг, то зараз єї счищують і ті внутрішні части, які ще можна з'ужиткувати як икру, молочко, печінку і серце забирають рибаки для себе, бо они їм належать ся. Відтак відрубують рибам голови і вішають, щоби обсихали. То триває вісім годин. За той час рибаки висипляють ся або бодай спочивають, щоби набрати сили до роботи при приготовлюваню рибячого мяса, котре мусить безнастанно і так скоро відбувати ся, як лиш можна, доки аж послідний кусень не приготовить ся до висилки, бо навіть мале опізнене кількох годин може спричинити, що все мясо зіпсує ся.

Велика робітня складає ся з 25 довгих сьвітлиць ідучих рівнобіжно до себе а криша їх спочиває на кількасот камінних стовпах. Робітня отворена зі всіх боків так, що воздух має всюди приступ і може заєдно відновляти ся. Цілий будинок такий великий, що зелізниця через него переходить, по котрій льорами перевозять товар і знаряди потрібні до роботи.

Заким робітники появлять ся, єсть вже

забрав голос міністер справ внутрішних і обговорив справу підмоги для родин жертв дрогобицких подій.

Слідуюче засідане назначено на понеділок о 3 год. по полудни.

Як доносять з Пекіну, князь реґент абдикував. Одержить він річні апанажі в сумі 50.000 таелів. Предсідатель міністрів і міністри суть тепер відвічальні за всі чинности правительства. В часі малолітности цісаря повинити будуть над ним опіку великі секретарі Шікгсу і Ґсушікшанґ.

З консулятів в Хінах надходять вісти, що Хіни майже зовсім збанкротували. Торговля і промисл находить ся над берегом пропасти. Думають, що сему треба буде як найскорше запобігти, бо неплачені вояки що раз частійше допускають ся грабежий.

Відділи чужоземних надзвичайних сторожий прибувають до Пекіну. Число чужоземних войск виносить вже около 2.000 вояків.

Берлиньскі часописи підносять з жалем, що ціла японьска печать виступає дуже напрасно против німецких інтриґ в Хінах, а іменно підозріває Німеччину о намір використаня хіньскої ворохобні в політичних цїлях в порозуміню з Сполученими Державами. Тон японьскої печати є прямо ворожий для Німеччини. Приписує она Німеччині і Сполученим Державам намір привернення манджурскої династиї під свою охорону, знищеня японьских впливів в Хінах і оголошеня невтральности Манджуриї против російских і японьских інтересів.

З многих місцевостий Персиї надходять вісти про воєнний настрій між населенем. Перси супротив грозячого забору краю зі сторони Росиї і Анґлії забули на всї домашні спори і заявляють охоту бороти ся в обороні вітчини. В тій цїли творять ся охотничі відділи.

Новинки.

Львів, 8 грудня 1911.

— **Іменованя.** Президент висшого суду краєвого у Львові іменував аплїканта рахункового Видїлу краєвого, Ів. Бреннеиштуля, практикантом рахунковим висшого суду краєвого. — Президия галицкої краєвої Дирекциї скарбу іменувала офіцияла канцелярийного, Мих. Юржину ад'юнктом канцеляр. в IX кл. ранґи, а канцеліста Марк. Розгозїньского офіцияломъ канцелярийним в X кл. ранґи в галицких властях скарбових.

— **Оповіщенє.** В цїли дати почтовим функціонарам можність виконувати релїгійні практики як також відпочити по цїлотиждневій напружуючій праці, обмежує ся урядові години в недїлї як слїдує:

При урядах почтових Львів 1, Львів 2 і Львів 19; дальше Краків 1 і Краків 2 обмежує ся почтову службу надавчу і віддавчу на час від VIII до XI перед полуднем, а при всїх инших надавчих і віддавчих урядах почтових на час від години VIII—X перед полуднем.

Телеграфічну і телефонїчну службу обмежує ся лише при стациях з обмеженою службою дневною (L) на час від години VIII до X перед полуднем і від год 3—4 по полудни. Позатим в телеграфічній і телефонїчній службі нема в недїлю нїякого обмеженя, хиба що уряд належить до тих урядів, котрі суть в недїлю взагалі замкнені.

Всї почтові зглядно почтові і телеграфічні уряди, котрі виконують лише службу надавчу (уряди філїяльні) мають бути в недїлю цїлком замкнені.

Виїмку від сеї засади творить експозитура уряду почтового і телеграфічного Львів 2 в вестибулю головного двірця, яка має урядувати в часї від години 1—3 по полудни а в кінци від години 5 по полудни до VIII рано.

Дотеперішні постанови в справі недїльної служби доручень лишають ся незмінені.

— **Огонь.** У фабрици капелюхів п. Кароля Вайса при ул. Батория ч. 8 вибух минулої ночи огонь в наслїдок того, що займив ся бальок вущений до комина. Огонь був досить сильний і акция рахункова протягнула ся півтора годинн. Шкода єсть досить значна бо треба було вирубати часть стелї.

— **На смерть переїхана.** Поїзд особовий їдучий дня 29 падолиста о 4 год. по полудни в напрямі Устрик долїшних переїхав на смерть селянку з Устиянової, Катерину Хонейкову.

— **Кровава бійка.** На будові одного з домів при ул. Зіморовича напав т. зв. "кізляр" або целонос Антін Шостак на свого товариша по званю, Франя Жураковского і зранив его якимсь твердим знарядам в долїшну губу, при чім вибив ему два зуби. Жураковскому подала поготівля ратункова першу поміч а Шостака відставлено до арешту.

— **Арештованє банкового злодія.** Панна Іда Фуксівна мала сими днями зложити в галицкій касї ощадности у Львові більшу суму гроший. Коли лагодила гроші, випав їй з рук банкнот на 1000 корон. Того она однак не добачила, але майже в тій самій хвили виділа, як стоячий коло неї якийсь панок схилив ся і підняв 1000-короновий банкнот. В першій хвили гадала, що то він упустив свій банкнот і підняв его, коли же за хвильку мала платити, побачила брак 1000-коронового банкнота і набрала переконаня, що той панок єї банкнот, підоймив. Коли ж оглянула ся за тим панком вже его не було. П. Фуксівна добре собі затямила фізіономію того панка і звернула ся до поліциї о поміч. В ґазетах появило ся навіть було оголошене цїлої сеї пригоди остерігаюче того, хто здоймив банкнот, що лїпше буде для него добровільно звернути гроші, позаяк поліция его буде могла легко вислїдити. Злодій очевидно не зважав на то остереженє. Отже вчера в полудне пізнала п. Фуксівна в будинку каси ощадности того чоловіка, що підніс 1000-кор банкнот з землї і казала его арештувати. Арештований зве ся Ігнатий Черня і єсть з фаху муляром та мешкає в Клепарові. В поліциї випирав ся вини і казав, що дня 5 с. м. зовсім не був в будинку каси ощадности а сего дня зайшов лиш, щоби огріти ся. Черня віддано до арешту слїдчого а вчера вечером зробила поліция ревізию в его домі. Який єсть вислід ревізиї, поки що не знати.

— **Маркіянове сьвято в Америці.** Американьска свобода доносить: Заходом Братства сьв. Ап. Петра і Павла в Борнсайд, Чікаґо,

---

інспектор від робіт, званий капітаном. Він каже приготовити ножі і сокири, бочки з солию і оливою, розложити огонь у величезній печи та поналивати води до численних кітлів. З великої скількости води, якої тут спотребовує ся, беруть лиш дуже малу скількість з моря і уживають єї до найпростїйшого змиваня. Вся инша вода то найлїпша жерельна і єї спроваджують три кільометри довгими підземними водопроводами із скалистих гір, що творять Кап Бона.

Аж ось капітан дає знак: трубить три рази трубою. За кілька мінут стоять вже люди при роботі, кождий на своїм місци. По двох або трох двигарів відчепивши рибу від гаків, тягнуть їх до столів. Таких столів єсть шість. Пять метрів довгі, грубі, дубові бляти столів суть вмуровані кінцями в стовпи. Коло кождого стола стоїть пять мужа. Середущий, розкравач, відріжує з нечуваною скоростию за помочию ножа і сокири мясо від середних остий; его товариші кроять его на 15 центиметрів великі гранки і зсувають его через стіл в кітли наповнені сьвіжою водою, а коли они вже повні, виливають їх до так само великих кітлів з теплою водою. В тих варить ся мясо разом з потрібною скількостию соли через одну годину; відтак вибирають его великими ситцеватими дошками і складають его поки що на просто безконечно довгі соломяні мати, щоби простигло.

Коли дивити ся, як то все борзо робить ся, то здавало би ся, що тут ділає хиба якась чародійна сила. Туни без голови бувають на 2 до 4 метри довгі а широкі на пів метра та важать пересічно 6 сотнарів (бувають і такі, що важать і до 12 сотнарів). Такого то велита порізують на кусні що найбільше до трох мінут.

Коли же мясо досить простигло, то его пакують в бляшані пушки і деревляні бочки переріжної величини. Відтак додають ще оливи, посудину, о скілько то можна, залютовують так, щоби воздух не мав приступу і вибивають на них печатку: C. R. (Conte Raffo). Аж тепер — нераз аж по 36 годинах, підчас котрих єсть лиш дуже коротка перерва на відпочинок — можуть робітники знов спочивати.

У великім маґазині стоять пушки і деревляні бочки тисячами. Великий стацийний пароплав вивозить їх поволи — наборами по 10.000 сотнарів — до Лівориа, звідки розсилають відтак по цїлім сьвіті. У нас тої риби майже зовсім не знають, але в краях над Середземним морем, головно же в Італії і полудневій Франциї їдять ві і богачі і бідні через цїлий рік а вже найбільше лїтом.

Стация Сіді Дауд в Тунісї зі всїх над цїлим Середземним морем доставляє найбільше тої риби. Як сам ґр. Раффо каже, ловлять там що року пересічно 10.000 тунів, що приносить чистого зиску більше як три чверти мілїона корон.

Але й під иншим зглядом відріжняє ся Сіді Дауд від подібних великих заведень. Тут звертає на себе увагу житє робітників між собою і їх відносини до свого реботодавця. Тих 300 робітників, котрих, що року в половині цьвітня привозять великим стацийним пароходом із Сицилії, по найбільшій части з Трапані а в половині липня відвозять назад, мають тут такий заробок, що они за тих три місяцї більше зароблять як своєю звичайною ловлею риб через прочих девять´ місяців в році. Тому то у більшости тих людий ся робота переходить з рода в рід.

А вже найбільше дивує кождого, хто знає палких Сицилїйців, той спокій і тишина, які панують на цїлім острові. То має свою причину також і в тім порядку, який тут завів ґр. Раффо. Робітникам не вільно привозити з собою своїх жінок і дочок, а через то само вже відпадає перша причина до сварок і колотнеч у жителів полудня. Дальше не вільно тут пити нїяких алькогольних напитків (хиба лиш пів лїтри вина на кождого робітника, що для Італїянця не єсть богато), і нїякому чужинцеви без призволеня ґрафа не вільно приходити на острів. Відтак через цїлий час ловлї єсть тут один сьвященик, монах чина сьв. Франціска, котрий, скоро лиш робітники введуть яку бучу, каже зараз давонити дзвінком в малій каплиці і так скликає дуже побожних Сицилійців на богослуженє, а тоді їх пристрасти успокоюють ся.

Робітники мешкають по 10 до 20 в просторих поміщенях. На місци єсть також лїкар з малою аптичкою, але він має мало до роботи, бо шпиталь, який має до розпорядимости, єсть майже завсїгди порожний. В свобідних годинах, особливо вечером, сидять робітники по найбільшій части на великім подвірю на камінних лавках перед своїми домівками і курять та балакають. Молодші грають иноді на мандолїні та присьпівують до них то веселї то глубоко пристрастні пісні. Ґраф Раффо зі своїми гістьми єсть завсїгди притім. Він, такий мілїонер, балакає собі з простим робітником так, як зі собі рівним і тому всї его люблять. Він ходить з одним або з другим вздовж побережа, та обговорює з ним спільні справи, закурює собі циґаро від его люльки або засьвітить сїрничок, коли робітник хоче закурити. Аж коли робітники полягають спати, їде він до своєї компати, щоби там з приятелем заграти в карти або сяде на лодку та поплине на тихе море, щоби тут при сьвітлї місяця і чарці вина покріпити духа до дальшої працї.

Так отже на сїм маленьким північно-африканьскім острові Середземного моря панують такі патріярхальні чи радше товариські відносини між тим, що дає роботу а тими, що працюють, які ледви чи де можна стрітити в европейских культурних державах. (Д. б.)

Ілл., відсьвятковано дня 15. жовтня с. р. память 100-их роковин уродин Маркіяна Шашкевича, першого українського поета в Галичині. Точно о годині 2-ій по полудни в призначеній галї почали збирати ся Товариства з ріжних сторін міста; і так явили ся: Братство Рождества Пресьвятої Богородиці, Братство сьв. Ап. Петра і Павла (відділ 220), Сестринтво з Савт Сайд і Братство сьв. Архангела Михаїла з Вест Пулман.

Коли уже всї братства вібрали ся, рушено походом з галї під проводом старшин та при звуках найлїпшої музики в Чікаґо, до церкви. По вечірни в церкві вернули опять усї до галї і тут о годинї 4·30 по полудни розпочав ся сьвяточний концерт. Галя була битком заповнена. Залунали звуки привітної пісні, яку відспівав хор під батутою п. Костюка. Потім виголосив вступну промову о. Володимир Петрівский. Бесїдник змалював ядерно житє Маркіяна Шашкевича, та говорив, що нашу мову, котру так високо цінимо і яка тепер лунає по всіх частях сьві а, за Маркіянових часів зневажувано, помітувано та погорджувано нею. Наша руска шляхта і міщаньство соромило ся своеї рідної, рускої мови, а навіть по церквах наше духовеньство голосило проповіди в польскій мові. І перший М. Шашкевич разом з своїми товаришами, як Николою Устияновичом і Антоном Могильницким, стали говорити проповіди українскою мовою і писати в тій мові. О. В. Петрівский, на тлї тих сумних відносин з'образив лїтературну діяльність Маркіяна, представив еї значінє для нашого народу і звернув увагу, що при віддаваню чести Маркіянови, не треба промовчувати і его стану. По о. В. Петрівскім промовляв о. Н. Струтиньский. Бесїдник підніс заслуги Маркіяна з тої точки, що він перший в Галичині зрозумів і поняв духову і народну єдність, яка лучить галицких і російских Українців. О. Струтиньский в своїй поетичній бесїдї порівнав Маркіяна Шашкевича з жайворонком, що звіщає хлїборобови весну.

З дальших точок програми сего сьвята крім прекрасних співів парохіяльного хору при церкві сьв. Николая, визначили ся передовсїм дві декламациї. Анна Щурко виголосила з чутєм вершики: „Цьвітка дрібная“ і „Покров Марії“, а Йосиф Шурко виголосив гарно стишки: „Осінь“ і „Дитятко Боже“. Декламациї загально подобали ся. При кінци концерту о. В. Петрівский подякував всїм гостям за участь, а з окрема подякував п. Костюкови за его прекрасне сольо: „Ой Днїпре мій Днїпре“, та хорови з церкви сьв. Николая, котрий в найбільшій мірі причинив ся до звеличаня сего торжества. При сій нагоді візвав бесїдник до збираня жертв на фонд „Рідної школи імени Маркіяна Шашкевича“. На сю цїль зібрано сейчас 13·05 долярів. Гроші сї вислано на руки Руского Товариства Педаґ. у Львові.

В сьвяткованю 100-роковин уродин Маркіяна взяли участь усї стани нашого народу, живучого в Чікаґо. Концерт в честь Маркіяна показав, що громада сьв. Ап. Петра і Павла гарно розвиває ся. Два роки ще тому нїхто не чув навіть про Українців в Борнсайдї; тепер народне житє пливе повним руслом, за що належить подякувати невтомимій праци сьвідомих громадян та впливови о. Н. Струтиньского, о. дек. Валентина Балога і місцевого сьвященика о. В. Петрівского.

— **О спадщину.** Вчера закінчив ся сензацийний процес в справі спадщини по бл. п. Николаю Воляньскім. Трибунал признав Матія Белюховского і Венямина Кавфманна виноватими публичного насильства, якого допустили ся на Боґуцких, вимушаючи від них більші суми, грозячи, що оголосять такі річи, котрі можуть Боґуцким зашкодити і засудив першого з них на 2 роки тяжкої вязниці з постом що місяця а другого на рік тяжкої вязниці обостреної постом що місяця. Шратерову увільнено. Оборонцї обох обжалованих зголосили жалобу неважности і відклик що високого виміру кари.

Телеґрами.

Париж 8 грудня. Часописи доносять, що російский міністер справ заграничних Сазонов буде також конферувати з тутешним анґлїйским амбасадором, котрий буде брати участь в ріжних его нарадах з міністрами де Сельв і Кайо. В нарадах тих будуть обговорені всї справи межинародні, які тепер суть на порядку дневнім.

Софія 8 грудня. Півурядовий „Мір“ порікає як найострійше замахи в Македонії і каже, що турецкому правительству повинно дуже на тім залежати, щоби такі вибрики стали ся неможливі. Маємо надію, що власти турецкі вислїдять виновників і остро їх покарають.

Льондон 8 грудня. В палатї льордів Курзон запитав, яку політику веде Анґлія в Персиї. Друге ультіматум Росиї єсть безвихідне і нагальне а правительство анґлїйске не може умити рук від одвічальности за него.

Льорд президент тайної ради, ґр. Марлє заявив, що цїлию російского правительства єсть утворене тревалих нормальних відносин з перским правительством і усунене всяких елементів незгідних. В тім намірі поробить Росия Персиї нові предложеня. Правительство російске не стремить до цїли, котра нарушувала би цїлість Персиї. Оно увірило Анґлію катеґорично, що бажанем его єсть, щоби держано ся того, що зарядженя войскові, які поробило на обшарі Персиї, суть зовсїм тимчасові, та що не наміряє нарушити засад анґльо-російского договору. Правительство анґлїйске сподіває ся, що коли минe ся криза, Росия з'уміє побороти трудности. Анґлїя повідомила Росию, що під нїяким услівем не єсть можливе признати назад бувшого шаха. Першою засадою анґлїйскої полїтики єсть удержане в силї духа і букви анґльо-російского договора а другою не поминути нїякої нагоди, щоби радою і прихильним посередництвом улекшити ситуацию перского правительства.

Надіслане.

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил владних і методичними вказівками доповнив Йосиф **Танчаковский**, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене виданє. — Цїна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТНА. Поїзди поспішні визначені грубшим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненим числ мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденk, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, **3·05***), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·57, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, **4·25**, 6·45, 10·19 §), 11·09.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, **9·58**, 1·40, **9·00**.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: **9·42**, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.